

Η ΕΓΓΛΙΝΗ ΚΝΗΜΗ

(Αγγλικὸν διήγημα).

— 0 —

Περὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1782, ὁ ἐκ Καλαίτου χειρουργὸς Λουδοβίκος Θηβενέτος, ἔλαβεν ἀνώουμον ἐπιστολήν, προσηλοῦσαν αὐτὸν τὴν ἐπαύριον, εἰς οἰκίαν τινὰ πλησίον τῆς πόλεως, μετὰ τῶν ἀναγκαιῶν ἐργαλείων πρὸς τομὴν κνήμης. Ὁ Θηβενέτος ἔχαρε μεγάλην ὑπόληψιν, ὥστε πολλὰ καὶ συμβούλια. Πολὺν χρόνον ὑπηρετεῖ παρὰ τῷ στρατῷ καὶ μοιροῦτι εἶχε χαρακτηρῆρα ὀλίγον ἀποτομον, ἠγαπᾶτο παρὰ πάντων διὰ τὴν εὐλικρινὴ ἀγαθότητά του, καὶ τὴν σπανίαν χρηστότητά του. Πολὺν χρόνον ἐδίετασε πρὶν ἢ ἐνδῶκε εἰς τὴν ἀνώουμον ταύτην πρόσκλησιν. Ἐὖ εἶχον εἰπεῖ τὴν ὥραν καὶ τὴν θέσιν ἀκριβέστατα, καὶ ἡ τομὴ ἐνὸς μέλους εἶναι πάντοτε περιεργος πρᾶξις εἰς καλὸν χειρουργόν. . . Ἄλλ' ὁ δόκτωρ ἐφοβήθη ἐνεδρᾶν τινα καὶ ἔμεινεν οἰκᾶδε.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔλαβε δευτέραν πρόσκλησιν διὰ λόγων ἐμφαντικωτέρων. Τὸν προειδοποιεῖ δὲ ὅτι τῇ ἐπαύριον περὶ τὴν ἐνάτην, ἀμαξὰ τις θὰ ἔλθῃ νὰ λαβῇ αὐτὸν καὶ φέρῃ εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος.

Μόλις τὸ ὠρολόγιον εἶχε σημάνει τὴν ἐνάτην ὥραν, καὶ πλοῦσιόν τι ὄχημα ἀνοικτὸν, ἦτον εἰς τὴν θύραν τοῦ χειρουργοῦ. Δὲν ἐδίετασε πλέον καὶ ἐπέβη. Ἄλλὰ μόλις ἐκάθισεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ πλήξας διὰ τοῦ βράκτου του τὸν ὦμον τοῦ ἀμαξηλάτου,

— Ποῦ πηγαίνομεν; τῷ εἶπε.

— Ὅπου ἔχω διαταγὴν νὰ σᾶς φέρω, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη Ἄγγλιστι ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ἐκρότησε τὴν μάστιγά του.

— ὦ! ὦ! ἔχω νὰ κᾶμω μὲ ἓνα Ἄγγλον, ἐσκέρθη ὁ δόκτωρ. Μὰ τὸν Θεὸν θὰ πληρώσῃ τὴν προπέτειαν τῶν ἀνθρώπων του.

Τὸ ὄχημα ἐν τούτοις ἐστάθη.

— Τίς εἶναι ὁ ἀσθενής; ἠρώτησεν ὁ Θηβενέτος τὸν οἰκίτην, ἀνὴρ ἢ γυνή;

— Ὁ κύριος τώρα θὰ τὸν ἰδῇ, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ οἰκίτης.

Ἐὖ ὄντι, εἰς τὴν θύραν ἐνεφανίσθη ὠραῖός τις νεανίας 25—30 ἐτῶν περίπου, ὅστις τὸν ὑπέδεχθη, ἐμβάσας αὐτὸν εἰς μέγαν θάλαμον ἀρκετὰ πλουσίως ἡδρεπισμένον.

— Ἡ εὐγενεία σας μ' ἐκαλέσατε ἰδῶ;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ εἶμαι εὐτυχής, βλέπων ὅτι εἰσηκούσατε τὴν ἀνώουμον πρόσκλησιν μου. Καθήσατε παρακαλῶ. . . Μήπως ἔχετε χρεῖαν τινὸς πράγματος πρὶν ἢ ἀρχίσετε τὴν πρᾶξιν;

— Ἀλλὰ πρῶτον, κύριε, συγχωρήσατέ με νὰ ἰδῶ

καὶ νὰ ἐξετάσω τὴν κνήμην, ἵτως δὲν θέλωμεν εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην τομῆς. . .

— Ἡ τομὴ εἶναι ἀναγκαῖα δόκτωρ Θηβενέτε· θελήσατε σᾶς παρακαλῶ νὰ καθήσετε. . .

Ὁ δόκτωρ ἐκάθισε.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦαι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐγχειρίσεως, ἰδοὺ ἑκατὸν γυνέας, αἷτινες θέλουσιν ἀνῆκει εἰς ὑμᾶς, ἀλλὰ τελειώσατε· ἀλλὰ ἐπιθυμῶ νὰ πρᾶξετε ἀμέσως, ἐνεθῆτε καλῶς, καὶ ἂν ἀποποιηθῆτε εἴθε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, καὶ οὐτε ὁ διάβολος δὲν θὰ σᾶς λυτρώσῃ, ἂν ἀναγκασθῶ νὰ σᾶς συντρίψω τὸ κρανίον.

Καὶ λέγων ταῦτα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του πιστόλιον, ὅπερ ἐκράτει ψυχρῶς εἰς τὴν χεῖρά του.

— ὦ κύριε, δύνασθε νὰ πυροβολήσετε κατ' ἐμοῦ, τὸ πιστόλιόν σας δὲν θὰ μὲ κἀμῃ νὰ ὠχριάσω· ἀλλ' ἂς ἰδῶμεν, λέγετέ μοι εὐλικρινῶς; καὶ ἂν εὐ περιστροφῶν διατι μὲ ἐκκλέσατε;

— Σᾶς τὸ εἶπα· διὰ νὰ μὲ κόψετε τὴν δεξιὰν κνήμην.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, κύριε, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀκόμῃ ἂν σᾶς ἦναι ἀρεστόν, ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἡ κνήμη σας μοι φαίνεται πολλὰ ὑγιής. Πρὸ ὀλίγου μάλιστα ἀναβλίνετε τὴν κλίμακα μὲ τὴν ἐλαφρότητα σχοινοβάτου. Τί πάσχει;

— Τίποτε· μόνον πρέπει νὰ κοπῇ.

— Κύριε! παραφρονεῖτε!

— Τοῦτο δὲν ἀνῆκει εἰς ὑμᾶς νὰ τὸ ἐξετάσετε, κύριε δόκτωρ.

— Ἄ δα! ἀλλ' ἔχω νομίζω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐρωτήσω διατι θέλετε νὰ καταστρέψετε μίαν κνήμην τόσον ὑγιῆ καὶ τόσον καλοκαμωμένην, καὶ τέλος πάντων κύριε, ἐμμεθα ξένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἔχω ἀπόδειξιν ὅτι ἔχετε σώας τὰς φρένας.

— Κύριε Θηβενέτε, θέλετε νὰ μὲ εὐχαριστήσετε;

— Μάλιστα, κύριε, ὅταν μοι δώσετε νὰ ἐννοήσω σαφῶς ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη τῆς τόσον παραδόξου ἐγχειρίσεως.

— Πρὸς τὸ παρὸν δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἵτως μετὰ ἓν ἔτος· ἀλλὰ δὲν φοβούμαι νὰ στοιχηματίσω ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους τούτου, θέλετε πειοθῆ ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου τοῦ νὰ στερηθῶ τὴν κνήμην ὑπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, καὶ ὅτι θέλετε τὴν ἐπιδοκιμάσετε.

— Δὲν δέχομαι κανένα στοιχημα, πρὶν γνωρίσω τὸ ὄνομά σας, τὴν διαμονὴν σας, τὴν οἰκογενεῖαν καὶ τὸ ἐπάγγελμά σας.

— Θέλετε τὰ μάθει ὅλα, κύριε, ἀλλ' ὄχι τώρα. Συγχωρήσατέ με, κύριε, νὰ σᾶς ἐρωτήσω· μὲ θεωρεῖτε τίμιον ἄνθρωπον;

— Ὁ τίμιος ἄνθρωπος, κύριε, δὲν παρουσιάζεται εἰς ἓνα χειρουργόν, κρατῶν πιστόλιον, ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ τοῦ κῆψῃ τὴν κνήμην· ἔχω καθήκοντα

νά εκπληρώσω και πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ἀκόμη, ὅστις μ' εἶσθε ἐντελῶς ξένος· και καθόσον τοῦτο δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν ὑγίαν σας, δὲν θέλω συναναίσει νὰ σας ἀκρωτηριάσω. Ἦδη κύριε, εἰν νομίζετε ἑαυτὸν ἠναγκασμένον νὰ γίνεται δολοφόνος ἀθώου οἰκογενειάρχου, φρονεῖστέ με.

— Καλὸ, ἱατρὲ, αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε δεῖκνυε ὅτο εἶσθε ἄνθρωπος ἀγαθὸς και γενναῖος. Δὲν θέλω σας δολοφονῆσει, ἀλλὰ ἐγνώρισα ἤδη πῶς νὰ σας ἀναγκάσω νὰ με ἐκκόψετε τὴν κνήμην, και θέλετε τὸ κάμει ἀπὸ συμπάθειαν πρὸς ἐμὲ κινουμένος, ὅχι ἀπὸ φόβον ἢ ἀποβλέπων εἰς χρυσίον.

— Και τί θὰ κάμετε ;

— Ὅθ διατριπῆσω τὴν κνήμην μου διὰ σφαίρας ἐνώπιόν σας.

Πραγματικῶς, ὁ νεανίας καθήσας, ἐπέθετε μετὰ προφυλάξεως τὸ στόμα τοῦ πιστολίου ἐπὶ τοῦ γόνατός του. Ὁ δόκτωρ ἠγέρθη βιαίως ἐπικίρων νὰ κρατήσῃ τὴν βολήν.

— Ἐάν κινήθῃτε, ἀνέκραξεν ὁ Ἄγγλος, τραβῶ τὸ σκανδάληθρον. Ἀκόμη μίαν φοράν, θέλετε νὰ με ἀπαλλάξετε ἀπὸ ἐμπόδιον ἀνωφελές; Θέλετε διὰ τῆς ἀποποιήσεώς σας νὰ με ἀναγκάσετε νὰ αὐξήσω τοὺς πόνοους;

— Κύριε, σας τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶσθε τρελός, ἀλλὰ στέργω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας, συναινῶ νὰ σας κέψω τὴν δυστυχῆ αὐτὴν κνήμην.

Αἱ προετοιμασίαι ἐγένοντο παραχρῆμα. Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐγχείρισις, ὁ Ἄγγλος ἀνῆψε τὴν πίπαν του και ὤμωσεν ὅτι διόλου δὲν ἤθελε τὴν ἀφήσει· πιστὸς δὲ εἰς τὸν λόγον του ἐκάπιε μέχρις οὗ ἡ κνήμη ἀπεχωρίσθη και κατέπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Κ. Θηβενέτος εἶδειξε τὴν συήθη ἐπιτηδειότητά του, και εἰς πολλὰ ἐλάχιστον χρόνον ὁ ἀσθενὴς κατέστη ὑγιής. Ἐπλήρωσε δὲ γενναίως τὸν χειρουργὸν και καθεκάσθη ἠθάνετο αὐξάνουσαν τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψιν του. Γέλος ἀροῦ τὸν εὐχαρίστησε μετὰ δακρύων ὅτι τὸν ἀπήλλαξε τῆς κνήμης, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν με ἐξαιρετικὸν ζύλινον πόδα.

Μετὰ παρέλευσιν 18 μηνῶν περίπου ὁ Κ. Θηβενέτος ἔλαβεν ἐξ Ἀγγλίας τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

» Κύριε Θηβενέτε.

» Σὰς σιέλλω συναλλάγμα ἐκ 250 γυνεῶν ἐξαργυροθησόμενον ἐν Παρισίοις, τὸ ὁποῖον σας παρακλῶ νὰ δεχθῆτε ὡς δαῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Ἀφαιρέσαντές μοι τὸ μέλος ὅπερ ἦτο τὸ μόνον ἐμπόδιον τῆς εὐτυχίας μου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, με καταστήσατε τὸν εὐδαιμονέστερον τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἤδη, ὦ ἀριστε ἀνερ, θέλετε μάθει τὰ πραγματικὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα με παρεκίνησαν εἰς τοιαύτην πράξιν, ἢ ἐκαλέσατε παραφροσύνην και ἰδιοτροπίαν. Δὲ ἱσχυρίσθητε ὅτι οὐδὲν πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον ζύλαται ν' ἀναγκάσῃ τινὰ νὰ στερηθῇ μέλους του τινός, δὲν ἐδέχθητε τὸ στοιχείμα, ὅπερ σας ἐπρότεινα, ἀλλ' ἤδη μάθετε τὴν ἀλήθειαν.

» Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν τελευταίαν ἐκ τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἐπιστροφῆν μου, ἐγνωρίσθη μετὰ τῆς Αἰμυλίας Ἀρλῆς, τὴν ὁποίαν ἠγάπησα μέχρις μαυρίας. Τὰ πλοῦτη της και ἡ εὐγένεια τῆς οἰκογενείας της ἐφείλκυσαν τὴν προσοχήν και τῶν γενεῶν μου, ἐνῶ ἐγὼ εἰς οὐδὲν ἀπέβλεπον, εἰμὴ εἰς τὴν ὠραιότητά της και εἰς τὸν ἀγγλικὸν χαρακτῆρά της.

» Ἀλήμονον! φίλτατε κύριε, εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ κατασταθῶ ὁ δυστυχέστερος ὄλων τῶν ἀντιπάλων μου, διότι αὐτὴ ἐμὲ μόνον ἠγάπα, μοὶ ὤμολόγει τὸν ἔρωτά της και μοὶ ἀπεποιεῖτο τὴν χεῖρά της. Εἰς μάτην ἐζηκούθουν νὰ τὴν λατρεύω και νὰ μεσητεύωσιν οἱ γονεὶς ἀμφοτέρων ἦτιον ἀδυσώπητος.

» Πολὺς χρόνος περῆλθε, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψω τὰ αἴτια τῆς ἐπιμόνου ἀποποιήσεώς της. Τέλος μία ἀδελφὴ της, με ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον. Ἡ νέα ἦτιον ὠραιότητος ἐξαισίου, ἀλλ' ὅπερ μ' ἐφάνη ἀλλόκοτον, εἶχε γεννηθῆ με ἕνα μόνον πόδα, και ἡ ἑλλειψὶς αὕτη τὴν ἔκαμνε νὰ με ἀποποιήται τὴν χεῖρά της, φοβουμένη μήπως μοὶ ἐμπνεύσει ἀποτροφήν.

» Μαθὼν τοῦτο, ἀμέτῳς ἀπεφάσισα εἰ ἔδει νὰ πράξω, ἦτοι νὰ γίνω αὐτῆς ὁμοιος, τὸ ὁποῖον χάρις εἰς σὲ ἀξιοτίμη Θεβενέτε, τὸ ἐπέτυχον.

» Ἐπανελθὼν εἰς Λονδίον με τὴν ζυλίνην κνήμην μου ἔτυχον πάραυτα τὴν χεῖρα τῆς μίσε Ἀρλῆς, διότι χάρις εἰς τινὰ ἐπιστολήν, ἢ εἶχα προηγουμένως πέμψει, ἢ φήμη δισπάρη ὅτι ἔθραυσα τὴν κνήμην μου περὶ ἕκ τινος ἴππου, και ὅτι τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐχρῆζεν ἐκτόπις. Τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου τῆ ἐξιμνησθησθῆν κατὰ πρῶτον τὴν θυσιάν, ἢ ἐκκμαε διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν χεῖρά της. Ὁ ἔρωε της τῆ ζήτησεν εἶτι πλέον. Ὡ δόκτωρ! ἤθελον ἀπολέσῃ και δέκα κνήμας χωρὶς θλίψιν και πόνον, διὰ νὰ ἀπολαύσω τὴν Αἰμυλίαν μου.

» Μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην ἢ σοὶ χρεωστῶ. Ἐλθε νὰ σ' ἴδωμεν εἰς Λονδίον, και ὅταν γνωρίσῃ τὸ ἄγγελον τοῦτον τῆς ζωῆς μου, εἶμαι βίβιος ὅτι θέλεις φθονῆσει τὴν ἀφροσύνην μου.»

ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΕΜΠΛΗΣ,

Ὁ δόκτωρ πολὺν χρόνον εἶδεικνε τὴν ἐπιστολήν ταύτην εἰς τοὺς φίλους του διηγουμένους και πάντα, ὅσα προηγήθησαν, ἀλλ' οὐδέποτε αὐε γέλωτος, οὐδέποτε ἀνευ τοῦ ἐπιλόγου τούτου· εἶναι τρελῶτερος παρὰ ποτέ.

Και ἀπάντησε διὰ τῆς ἐπομένης ἐπιστολῆς:

» Κύριε Τέμπλε,

» Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐνθύμησιν σας, τὴν ὅτιωε βασιλικήν, διότι δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ ὀνομάσω τὴν ἀποστολήν ποσότητος ἀρεσιὰ μεγαλητέρας τῆς πρὸς ὑμᾶς μικρᾶς ὑπηρεσίας μου.

» Σὰς συγχαίρω διὰ τὸν γάμον ὑμῶν μετὰ τῆς ἀξιοθαυμάστου συμπολιτέδος σας. Τῆ ἀληθείᾳ, ἤθελον ἐπιθυμήσει και ἐγὼ νὰ ἀφαιρέσω μίαν κνήμην ὅπως ἀποκτιῶ γυναῖκα τὸσον ὠραίαν και ἐνάρετον, εἰν ἠμπόρουν νὰ πιστεύω ὅτι δύναται τις

νά ἦ·αι εὐτυχεστέροις, ἔχων μίαν κνήμην ὀλιγώτερον. Καί ὁ Ἄδὰμ ἀπώλεσε μίαν πλευράν διὰ τὴν ἀποκίτησιν τὴν Εὐάν καὶ πολλοὶ μετ' αὐτὸν ἐρριψοκινδύνισταν τὰ ὀστέων, τὴν κεφαλὴν τῶν αὐτῶν χάριν τῶν ὠραίων τῶν. Ἀλλὰ μὲ ἄλλους τοὺς ἰσχυρισμούς σας, μὴ μὲ κατηγορήσατε ἐπιμένοντα εἰς τὴν πρώτην γνώμην μου. Πιθανότατα νὰ ἔχετε δίκαιον πρὸς τὸ παρὸν, διότι εἴθε εἰσέτι ὑπὸ τὰ θέλητρα τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος. . . . Ἄλλ' ἔχω κ' ἐγὼ ἐπίσης δίκαιον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι χρειάζεται καιρὸς διὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν γνώμην μου, διότι ἀναγκαῖοι χρόνος πάντοτε εἰς τὸ νὰ γνωρίσωμεν τὰς ἀληθείας, αἵτινες ἀπογοητεύουσι τὰς πλάνας μας καὶ τὴν φιλοτιμίαν μας.

« Ἐνθυμηθῆτε, κύριε, ὅτι ἐάν τὸ προορατικὸν δὲν μὲ ἀπαίτῃ, (καὶ εἴθε νὰ ἠπατώμην) πρὶν παρέλθωσι δύο ἔτη ἀπὸ τῆς σήμερον, θέλετε ἀρχίσει νὰ ἐπιθυμῆτε ὡστε ἡ ἐκτομὴ νὰ ἐγνετο κατωτέρω τοῦ γόνατος— μετὰ τρία ἔτη θὰ φροῦητε, ὅτι σὰς ἔρκει ἐάν ἀπεβάλλετε μόνον τὸν πόδα· μετὰ τέσσαρα ἔτη θέλετε ὀρκισθῆ ὅτι ἔρκει ἡ ἀπώλεια τοῦ μεγάλου μόνον δακτύλου τοῦ ποδὸς σας καὶ πρὶν τοῦ τέλους τοῦ πέμπτου ἔτους, θέλετε λυπηθῆ διὰ τὴν θυσίαν καὶ τοῦ μικροῦ μόνον δακτύλου.

« Ταῦτα πάντα, πιστεύσατέ με λέγω χωρὶς καὶ νὰ σὰς δεῖξω ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τῶν ὑψηλῶν προτερημάτων τῆς κυρίας Τέμπλης. Ἡ ὠραιότης καὶ ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι προτερήματα τόσον ἐφήμερα, ὅσον ἡ χρίσις τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τὴν νεότητά μου ἤθελον εὐχαρίστως ἐκθέσει τὴν ζωὴν μου διὰ τὴν φιλατὴν μου, ἀλλ' οὐδέποτε ἤθελα θυσιάσει κνήμην. Οὐδέποτε ἤθελα μετανοήσει ὅτι ἀπώλεσα ἐκείνην, ἀλλ' ἀκαταπύστως ἤθελα μετανοή διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτης. Καὶ ἐάν ποτε ἤθελον πράξει τοιοῦτόν τι, ἤθελον εἰπεῖ βεβαίως: « Ὄθηνετέ, φίλε μου, ἔκαμες μίαν παραφροσύνην ἀκατονόμαστον! »

« Ἐχω τὴν τιμὴν κτλ.

Γ. Ὄθηνετός.

Κατὰ τὸ 1793 ὁ δόκτωρ Ὄθηνετός, φυγὼν εἰς τὸ Λονδίνον διὰ πολιτικούς λόγους, ἤλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ σὶρ Κ. Τέμπλη, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως.

— Καλῶς ὤρισάτε, κύριε Ὄθηνετέ, ἀνεφώνησεν ὁ Κάρλος Τέμπλης. Συγχαρῆσατέ μοι ἐάν ἐπαναλαμβάνω τὸν σκίμποδά μου, ἡ κατηραμένη ξυλὴν κνήμην μου δὲν ἐνεργεῖ πάντοτε καλῶς. Ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ἀξιότιμε φίλε μου, ἤλθετε νὰ ἴδητε ἐάν μετεμελήθην διὰ τὰς παραξενίας μου.

— Ὄ! ὄχι, εἶμαι φυγὰς ἐκ τοῦ τόπου μου, καὶ ἤλθα νὰ ζητήσω προστασίαν.

— Καὶ λοιπὸν, φίλε μου, δὲν θέλω νὰ ζητήσητε ἄλλο ἀπὸ τῆς οἰκίας μας ἄνυλον, διότι εἴθε ὁ σοφὸς τῶν σοφῶν . . . Τὴν στιγμήν ταύτην, φίλατε φίλε, ἤθελον εἶσθαι ναύαρχος, ἐάν ἡ κατάρτατος αὐτῆς ξυλὴν κνήμην δὲν μὲ ἀπέκλειε τοῦ δικαίωματος τοῦτου. Τοῦλάχιστον ἤλθετε νὰ μὲ δώσετε παρηγορίαν.

— Ἀλλὰ, Κύριε Τέμπλη, ὁ ἄγγελος τοῦ βίου σας δὲν εἶναι ἄγγελος παρηγορίας;

— Ὄ! ὁ ἄγγελος ἐπέταξεν, ἡ ξυλὴν κνήμην ἐμποδίζει νὰ χορεύη, καὶ σχολάζει εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ εἰς τὰ σκάνδαλα· δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὸ καθήκον της. Ἐν τούτοις εἶναι ἀρετὰ καλὴ κυρία . . . εἰς τὸ εἶδος της.

— Λοιπὸν, ἐν ἐνί, εἶχον δίκαιον;

— Φεῦ! μάλιστα, φίλιτατε δόκτωρ, καὶ ἔλαβα διὰ τοὺς υἱούς μου τὴν ἐξῆς παραγγελίαν: « Μὴ κάμνετε ποτὲ διὰ μίαν γυναῖκα θυσίαν ἀνεπαίροθωτον. Κόψατε, διὰ νὰ τὴ εἴθε ἐράσμιος, τὴν κόμην σας, τὸ γένειόν σας καὶ τοὺς ὀυχὰς σας, — πολλὰ καλά! διότι ταῦτα ἐπανεργονοῦνται πάλιν, πρὶν ἡ λυπηθῆτε τὴν στέρησίν των. Ἀλλὰ μηδέποτε θυσιάσατε δι' αὐτὴν κνήμην ἢ βραχίονα, ἔστω καὶ ἄγγελος αὐτῆ, ὡς ἡ μήτηρ σας. »

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Π. Η.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΟ ΦΑΡΝΕΣΙΟΥ ΤΑΥΡΟΥ.

Ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, αἵτινα σεβασθέντες εἰς αἰῶνες, παρέδωκαν ἡμῖν ἀδολαβῆ, ἵνα μαρτυρῶσιν εἰς τὰς γενεὰς τὴν προγονικὴν μεγαλοφυΐαν, ἰδίως δὲ τὴν ὑψηλὴν περισπῆν, εἰς ἣν εἶχε φθάσει ἡ Ῥωδια Σχολή, εἶναι καὶ τὸ κολοσσιαῖον Σύνπλεγμα τοῦ Φαρνεσίου Ταύρου, ὅπερ καθωραΐζον ἄλλοτε τὴν γῆν τῆς γεννησέως του, ἠρπάγη μετὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ῥόδου ὑπὸ Κασίου [38 π. χρ.] καὶ μετενεχθὲν ἐν Ῥώμῃ, ἐστόλιζεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὰς θέμας τοῦ Καρακάλα· ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τέλους μετεκομίσθη ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Νεαπόλεως, ὅπου καὶ εἰσέτι διατηρεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα Τοῦ Φαρνεσίου. Ἀπὸ ὀλίγου ἤδη χρόνου ὁ φιλέμυσος καὶ Φιλέλλην τῆς Νεαπόλεως Βασιλεὺς, παρακλήσει τοῦ ἀξιότιμου Κ. Γεωργίου Τυπάλδου, Ἐφόρου τῆς ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημιακῆς Βιβλιοθήκης, διώρισε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐκμαγείου του, ὅπερ κατ' αὐτὰς καὶ μετηνέχθη ἐνταῦθα, δαπάνῃ τοῦ ἐν Νεαπόλει ὁμογενοῦς Στρατηγοῦ Κ. Λέκα. Εὐχῆς δὲ ἔργον ἦτο νὰ τεθῆ τὸ Βασιλικὸν τοῦτο μεγαλοδῶρημα καὶ εἰς θέσιν κατάλληλον τῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ ἀξιολογοῦντος του.

Τῆς Ἑλληνικῆς ἀνετίξων πρὸς τὰ ἐνδοξα καὶ μεγαλεπήβολα τῶν προγόνων του ἔργα, τὰ ὅποια τῶν αἰώνων καὶ τῶν ἐθνῶν αἰ δάφαινα στολάζουσι, δὲν θέλει χύσει δάκρυα λύπης καὶ χαρᾶς; — Δύπης μὲν, διότι θέλει ἐνθυμηθῆ τὴν ἀπορραδα ἡμέραν τῆς καταστροφῆς, καθ' ἣν ἱερόσυλοι χεῖρες, ἀπογομνώσασαι τὴν φίλην Μητέρα, ἐστόλισαν μὲ τοὺς χρυσοὺς βοστρύχους τῆς τὰς κόμας ξένων παρθένων. Χαρᾶς δὲ, διότι θέλει ἐνθυμηθῆ, ὅτι τὰ πολύτιμα ταῦτα κειμήλια περιφερόμενα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον πόλον μετὰ θριάμβου καὶ δόξης μαρτυροῦσιν ἀξιόπιστως τὴν προγονικ-